

Danis Basarab

Antume-ntr-un final...

2014

Mi-am amintit...

Mi-am amintit întâmplător -
Am dat peste-un album cu poze -
Eram de-o seamă, amândoi,
Și cei din jur erau ca noi
Dar noi sclipeam cumva aparte.

Și-am rasfoit prin amintiri
Mânat de-ascunsele sclipiri
Și-am retrăit cu ochi-nchiși
Secretul unor amăgiri
Care nici azi nu-mi par deșarte.
Căci ce a fost nu-i de uitat
Noi am plutit prin utopie
Uitând că visu-i nebunie
Că-n fapt eram pe veci legați
De-alte fapte nevinovate.
Cea care s-a trezit din vis
Ai fost tu, plină de principii
Și fără niciun preaviz
Ai dispărut lăsând un iz
Ce-l simt și azi din mine parte.

1 august 2014

Nostalgie

Departa-s clipele când mă jucam
De-a scrie-n vers a mea iubire
Atras de chipuri ce sclipeau
În frageda-mi închipuire.

Vedeam frumosul peste tot
Pe chipuri, zâmbete-n privire
Adolescenți cu toți eram
Habar ce-i viața nu aveam
Și cu emoții antamam
Cu-o vorbă, două, de puteam
O declarație de iubire.
Roșea și ea, roșeam și eu
Și ne prindeam timid de mână
Obrazu-i cerea mângâiri
Dar hotăram că se amână.

Și ne-am retras spre un copac
Nu pentru umbră, de rușine
Ea încercând a-mi fi pe plac
Cătând în jur să nu o vadă
Vreun trecător pornit pe svadă
S-a cuibărit la pieptul meu
M-a sărutat, ca-n prima dat
Și m-a-nvățat cât e de bine.

Apoi s-a smuls și-n pas grăbit
S-a depărtat strigând 'pe mâine!
Te-aștept aicea, sub copac
Să mă săruți și tu pe mine'...

2 august 2014

Cât de mult...

Cât de mult te-am iubit
N-ai să știi niciodată
Nu ți-am spus-o direct
Doar cumva, voalată.

Dacă stau și gândesc
Nici n-aveam cum o spune
Te-am văzut doar în vis
Nu-ntr-o lume anume.

Cu o poză de ieri
Sau un clip într-o fugă
Ce poți să înțelegi ?!
Nu-i icoană, nu-i rugă.

S-a-ntâmpnat în context
E o modă de-a spune
Că în fapt și gândești
Nu-i o stare pe bune.

Am simțit că-i altfel
De ce-n sufletu-mi zace
Dar de-aici pân la cer
E-un război, nu și pace !

Am mai spus, n-ai cum ști
O știu alții, din umbră
De ne-am fi întâlnit
Aș fi-ieșit din penumbră.

Și aș fi spus, poate-un da
Sau un nu, pe tăcute
E un fel de-a vorbi
Despre lucruri plăcute.

Astăzi doar amintiri
Îmbrăcate-n regrete

Pe atunci mă-mbătam
Admirat pentru plete...

C-am pierdut, câștigat
N-o pot spune anume
Prea mulți ani au trecut
Să pronunț azi un nume...

3 august 2014

Să fac... ?!

Să fac politică în vers ?!
E treabă perimată
Am încercat-o-n "glas tăcut"
Și m-a costat odată.

Am repetat-o și mai ieri
Să-mi spun și eu părerea
N-aș spune c-am fost contrazis
Dar a urmat tăcerea.
Că nu-s în ton cu ce se vrea
Să stea în explicații?!
Țin minte-n Povod eu am spus
În minte-s complicații.

Și-am dat și-un sfat, "Nu vă băgați!
Pe-a creierului unde"
A mele vorbe-mi aparțin
Și n-aveți cum pătrunde.

De vi se pare că-s ciudat
Și spun ce nu se spune
Să nu vă temeți, nu-s profet
Nu le luați de bune !...

Eu vreau doar pace-n jurul meu
Dar cum vedeți nu este
În juru-mi scapără scânteii
Când s-or mai stinge,
dau de veste...

7 august 2014

Gânduri sumbre...

Gânduri sumbre m-apasă
Nu mă-mpac cu ce sunt
O epavă uitată
Pe un fund de ocean
Unde n-ai cum ajunge
Unde-amintiri zac în van.

Cin' să vrea să privească
În ce-aduce-a ce-a fost
Totul pare-o nălucă
Pe un fund de lighean
Unde-o apă murdară
E al ei paravan.

N-o zărești cu privirea
Nici cu gândul n-o cați
Ce a fost nu mai este
Poate că nici n-a fost
După cum se prezintă
S-o privești n-are rost.

Da, așa cum arată
O epavă privești
De-acel timp ce nu iartă
Ce comori să găsești?!

Și cum timpul e money
Nici nu te mai oprești.

Iar năluca se mișcă-n
Unduri de lighean
Arunci apa murdară
Ea se-oprește pripit
Poate vei înțelege
Că și ea a trăit...

9 august 2014

Gânduri negre...

Când gânduri negre bat în geam
Cu noaptea ce se lasă
Închid și pleoapele să pot
Gusta acel "nu-mi pasă".

Și stau și-aștept să pot avea
Un somn, ce nu se lasă
Și-n vis, că-i vis, să pot visa
Că-ntr-adevăr nu-mi pasă.

Dar pleoapele-n zadar le-nchid
Căci gândul nu mă lasă
La ce mă bântuie de-un timp
Să spun că nu-mi mai pasă.

Și-atunci mă scol și plec hoinar
Prin ploaia ce se lasă
Și tot primind apa-n obraz
Eu simt chiar că nu-mi pasă...

9 august 2014

Un cântec de iubire...

Aș vrea să scriu
Un cântec de iubire -
De mic copil
Mama m-ia dat de știre.
Și m-a-nvățat
Prin vorbe și prin gesturi
Din suflet etalat
Ce-nseamnă-a ei iubire.
Dar am crescut
Și s-a schimbat învățătura

Fără să vreau
Am depășit structura
Văzând ceva
Ce-n jur părea altfel
Și-n grija lor
De-a deturna chiar sensul
Am început să nu-nțeleg
Misterul, nici consensul
Cu cât creșteam
Mă deruta natura
A unui chip gingaș
Ce întrecea măsura
Mi-a prins privirea
Și am rămas blocat
Ce am simțit
Nu se exprimă în cuvinte
De-aceea m-am și bâlbâit
Doar, parcă, ieri
Noi ne trăgeam de păr
Și ne-ntreceam
În vorbe răutăcioase
Și-acum, nu ca mai an
Ne-am sarutat de bucuria
Re-ntâlnirii
Dar altfel, parcă,
Chiar altfel
Dar am crescut
Cum crește iarba

După ploaie
Și am uitat și de sărut
Și de sclipirea din privire
Și fiecare-n stânga, dreapta
Am privit
Spre roiul de priviri amețitoare
Din noul nost' statut
Mai libertin
Eram adolescenți în floare
Scăpați de Cerberii
De pe la noi din casă
Eram mai mult pe stradă
Nu în clasă
Prin parcuri, vreau să spun,
Prin Cimitir
Când a-nceput
Etapa suferinței
Când tandri și îndrăgostiți
Cu-amici pierduți
Din gelozie
Succese, dar și ne-mpliniri
Și jurăminte
Prin sperjur călcate
O Doamne!,
Parcă nici n-a fost
Căci a trecut
Ca tineri, aruncați în viață,
Noi am schimbat

Nespusa libertate
Și dând de greu
Am capotat
Ce libertate?!
Încet spre cupluri am marșat
La chipuri unice-am visat
Prin jurăminte ne-am legat
Pe ici, pe colo, ne-am speriat
Și uneori am deviat
Privind prin jur
Oftând din greu
Țintind la ce nu e al tău
Și uite unde am picat!
Maturi în fapte și greșeli
Un lucru singur n-am uitat -
Prietenia n-am trădat
Și la nevoie-am renunțat
Noi cei de azi
Cei care-am fost acei copii
Da, ast-am învățat
Și n-am uitat!...

12 august 2014

Să-ți scriu...

Să-ți scriu ceva proaspăt
Să-ți fie pe plac
Așa mă-ndemnai printre rânduri
Chiar dacă nu-mi place
Să știi că o fac
De câte ori cad azi pe gânduri.

Dar știi, că nu e, cum vrei tu
Nici cum aș putea a o face
Eu scriu doar din suflet dictând
Și chiar dacă-ți place, sau nu
Când scriu un poem
O fac lângă tine vibrând.

Și văd și imaginea ta
Din vis, sau din poza pierdută
Și-ntreb, oare cum o fi ea?
Așa cum în sufletu-mi zace?
Sau poate, e-așa cum vreau eu
Pe-un cer plin de stele, o stea?

Nu!, nu e bine ce scriu
Nu asta așteaptă-o femeie
Ea vrea, pe pământ, și o cere
Iubirea ce-aduce-un oftat
Un braț ce strângând-o la piept
Să plângă, de-atâta plăcere...

17 august 2014

Am cunoscut...

Am cunoscut o fată -
Purta numele tău -
Ne-am intalnit pe plajă...
De zâmbetu-i șăgalnic
Și-acum îmi pare rău.

Avea în el chemarea
Ce-n mare-am mai găsit
La semnul de-ntrebare
Ca doi copii de mână
Spre apă am fugit.

A fost ea prima care
În val s-a aruncat
Și dispărând sub apă
Fără să știu ce vrea
Chemarea-i am urmat.

Sub apă nu-i de glumă
Știam ce e un joc
Am prins-o de o mână
Ma prins și ea de gât
Ne-am sărutat cu foc.
Țineam noi răsufierea
Fără prea mult efort
Ea plină de căldură
Eu, profitam de faptul
Că mai făcusem sport.

Când, totuși, rezistența
Ne-a pus la încercat
Noi am săltat afară
Și la un mic spectacol
Râzând am asistat.

Ascunși cam mult sub apă
Am fost dați dispăruți
La strigăte de-alarmă
Salvmari intrați în apă
Ne căutau grăbiți.

Ce furie pe dânșii
Să fie deranjați!?
Eu o luai de umeri
Și am plecat, fugind
De-ntreaga asistență,
Am fost aplaudați...

17 august 2014

Doar tu...

Ți-am spus-o eu odată
Când mai credeam în noi
Tu mi-ai zâmbit șăgalnic
În lacrimi, pentru doi.

Știam că n-am mai spus-o
Credeam că n-am s-o fac
Tu mi-ai întors sărutul
Nu pentru-a-mi fi pe plac.
Căci tu simțeai ca mine
Când te strângeam la piept
Chiar dacă din privire
Tu mă rugai s-aștept.

Și-am așteptat o vară
Și toamna a trecut
Și-alți doi, trei ani, în fugă
Părea că te-am pierdut.

Și-am înțeles atunci
Că nu era de noi
Eram mai mult prieteni
Cu sufletele goi.

Căci tu mi-ai spus adio
Nu pot să fiu a ta
Iubirea am pierdut-o
Și nu din vrerea mea.

Cel care mă vrăjise
Mi-a spus și el "doar tu"
Mai simt și-acum în vorba-i
Un neuitat "te du!"

N-am înțeles plecarea-i
N-o înțeleg acum
Dar auzindu-i vorba
Mă tem că ești pe drum.

.....

Am înțeles mesajul
Eram și eu pățit
Cândva, tot dup-o vorbă
A plâns, m-a părăsit...

30 august 2014

Tumult...

Tumultu-i zbucium sufletesc -
Tu-ai pomenit de-această stare -
În versu-ți plin de nostalgie
Am înțeles că-i omenesc.

Și-am reflectat la ce-am simțit
Când te-am pierdut fără de veste
Căci dacă visu-i utopie
Nu-nseamnă că ai fost mințit.

Și eu și tu, sau tu și el
Am cunoscut a vieții fețe
Și ar fi fost chiar nebunie
Să n-acceptăm pierdutul țel.

Tumultul apei-nvolburate
Se manifestă cam la fel...

4 septembrie 2014

Pe ultimul drum...

Pe-un ultim drum, doar e firesc
Ajunge omul și la asta
C-o vreau sau nu, înseamnă basta
Și-nțelegând, adun un gând.

E chiar firesc la o plecare
Am tot gustat și chiar din plin
Din toate, chiar de-a fost puțin
Eu plec, ca de-obicei, răsând.

Că sunt și lacrimi e firesc
Nu plâng, eu le ascund în mine
Acolo zac să n-afle nimeni
Și ca și ieri eu plec glumind.

Plecări au fost, o știi prea bine
Totu-i să pleci lăsând un gând...

5 septembrie 2014

E sărbătoare...

E sărbătoare și-i firesc
Să-ncerc și eu o bucurie
Marii am întâlnit mereu
S-aleg din amintiri e greu
Mai mult, îmi pare-o nebunie.

Eu cat în jur, căci mai trăiesc,
Trecutul nu mă mai îmbie
Dar în prezent mă poticnesc
Spunând direct, știu că greșesc
Iar visu-i simplă utopie.

Și cat adrese din mai ieri
Și scriu, sau sun, la întâmplare
Surprize n-am cum provoca
Nici nu m-aștept l-așa ceva
Ce-a fost nu are cum să fie.

Și-atunci Rachmaninov e-al meu
Și-l pun mereu să se repete
Și-l fredonez, cum pot și eu
Și pe Cioran 'l evoc mereu
Și-aștept ca noaptea să revie...

8 septembrie 2014

”N-a fost să fie...”

O sintagmă preluată
Încă din copilărie
De la unchiul, zis Alexe
Cel cu dorul său de ducă.

A-nvățat-o-n cursul vieții
De hoinar fără astâmpăr
Când pe drumuri neumbrate
A-ntâlnit câte-o nălucă.

Rod al unui vis utopic
Destrămat pe nu știu unde
S-a întors din a lui cale
Căci știa că iar se-apucă.

Și se apuca pe bune
De-un nou vis, și mai utopic
Plin de amăgiri, fantasme
Cum putea să nu se ducă?!

Se-ntâmpla să eșueze
Căzând pradă unei fete
Fat-aceea zis Morgana
Mai ceva ca o nălucă.

Intrigat punea-ntrebarea
Cum să piară o visare?!
Renunțând să se frământe
El știa că iar se-apucă.

Unii cereau explicații
La așa-ncăpățânare
Și-a răspuns "n-a fost să fie"
Căci așa-i Dorul de Ducă!

9 septembrie 2014

Tu nu mi-ai spus...

Tu nu mi-ai spus adio sau la revedere
Precipitată ai plecat fără de veste
Ți-am spus cândva că totu-i a ta vrere
Dar nu să negi un vis și-a lui poveste.
Poți pune stop spunând c-a fost o utopie
Pe unde ești mă poți păstra în amintire
Să mă convingi c-a fost o nebunie
Că ne-am lăsat împinși de-o amăgire.

Dar să dispari acoperită de tăcere?!

Doar noi clamam în tandem că suntem prieteni
Mai mult, că suntem unici, fără de temere
Ciudați, cu har, printre ai noștri semeni.

Da, era o cale de-a salva trecutul
Citind din când în când, cea unică poveste...

12 septembrie 2014

Doar pentru că...

Doar pentru că m-am înșelat
Să nu mai cred astăzi în mine?!
Femei în viață-am adulat
Când n-a mai fost, m-am depărtat
Păstrând doar ce a fost de bine.

Când am fost eu cel vinovat
Am provocat să mă respingă
Să creadă că s-a înșelat
Că-n fapt nici nu s-a implicat
Nimic să n-o facă să plângă.

Așa crezând că sunt un Zeu
Eu ocoleam o suferință
Și îmi spuneam că eu sunt Eu
Că-n dragoste nimic nu-i greu
Din contra totu-i cu puțință.

Dar oare chiar m-am strecurat
Senin la orice umilință?!
Atunci mă-ntreb, ce s-a-ntâmplat
Cu cel de ieri, ne-astâmpărat,
Ce azi e plin de pocăință?

Azi n-a fost vorba de amor
Eu am pierdut ce-am spus că-i Sfânt
Pe-al meu prieten călător
Mânat de nu știu care dor
Tot alergând pe-acest Pământ...

15 septembrie 2014

Cine n-a gustat...

Cine n-agustat o dat'
Ce-i durerea amăgirii
Riscă-un șoc de neuitat
Prin obsesia amintirii.

Vine când nu te aștepți
Căci erai imun la toate
Membru plin printre adepți
Prea convinși că nu se poate.

De aceea nu brava!
În amor, imunitate?!
Ce a fost, azi mucava
Nu-i pentru coperti de-o carte.

Că ți-a mers, e altceva!
Te-ai scăldat în amăgire
De se-ntâmplă așa ceva
Să te-aștepți la umilire.

Dacă vraja e cu foc
Nu ai cum scăpa din plasă
Nu e treabă de noroc
Căci ispitei nici nu-i pasă.

Suferă cum e normal
Consecința ne-mplinirii
Nu-i nimic paradoxal
Dragostea-i în legea firii...

16 septembrie 2014

Când...

Când m-a lovit Amocul după tine
Eu în oglindă m-am privit și mi-am zâmbit
Nu eram eu, nu era pentru mine
Și chiar mi-am spus: așa-nceput, așa sfârșit.

Și răbdător am așteptat ca timpul
Să treacă, spunându-mi ultimul cuvânt
Dar chiar de el gonia ca vântul
Eu n-am primit răspuns, ci doar avânt.

Și intrigat am căutat în dicționare
O boală tropicală, Doamne Sfânt!
Cu asta m-am ales din Africa-mi, la soare?!
Din dorul ce m-a-mpins spre-acel pământ?!
Cuvântul e luat chiar din franceză
Cu Kapa-n coadă, bine de știut
El circulă pe orișice faleză
Nu doar prin Africa, cum am crezut.

Și te pândește frate pe-unde-apucă
Și nu prea ai cu ce a te trata
Decât să fugi c-un nou "Dor de Ducă"
Și să-ntâlnești un nou chip, în fața ta...

16 septembrie 2014

Ca-ntr-un final...

Mi-aduc aminte cum, demult
Am hotărât să o sfârșim...
Întâmplător ne întâlnim
Ca în trecut ne-mbrățișăm
La braț mai facem pași în doi
Nu mulți, doar nu e după noi
Chiar indecent să ne-afișăm.
În glumă, poate chiar serios
De ce a fost ne amintim
Privirea ei o întâlnesc
Și ca și ieri eu îi zâmbesc.
Vorbesc aiurea de ce-a fost
La întrebări nu-i dau răspuns
Și-atunci se-oprește întrebând:
Tu știi ce fetele spuneau?
Că trei condiții întruneai -
Erai înalt, zâmbeai duios
Și ce mai plete tu aveai! -
Și asta-i tot, mă minunam?!
Nu, mai aveai încă ceva
Chiar dacă asta nu-mi plăcea
Mințeai senin, iar eu credeam...

20 septembrie 2014

O fi ?!...

O fi ploaia ce se-anunță?!
O fi toamna ce-mpresoară?!
O fi sufletul gol iară
De-o dorință ne-mplinită?!
Or fi toate laolaltă!...

Copleșit sunt de-o tristețe
Ce mă-mpinge, nu-mi dă pace
Cei din jur nu au ce-mi face
Nu mă pot urni din bezna
Ce-a cuprins a mea ființă.

O fi gândul la plecarea
Ce ne este hărăzită
De ce spunem că-i ursită
Versus a mea nepăsare -
Cea reală, sau urzită?!

Nu știu!, oricum nu e bine!
Grav e că n-am cui o spune
Și de-aș face-o, Zău, pe bune
Cum ar ști ce se ascunde-n
Labirintul unui suflet?!

22 septembrie 2014

Mi-e dor...

Mi-e dor de ce-a fost
Mi-e dor de ce este și nu e
Mi-e dor de ce-ar fi fost să fie
Și de ce nu va mai fi...

E-o boală la mine cu dorul
Nu uit mai nimic din ce-a fost
Mă leg fără rost de ce este
Cu mâine nu poți tu a ști...

Și-tunci mă întorc la sintagma
Ce-n viață m-a tot urmărit
Acea cu "N-a fost să fie"
Și-ncerc supărat a nu fi...

Dar cum nu e tot ca la carte
Îmi spun că nu poți, toate-a ști...

26 septembrie 2014

Aș vrea...

Aș vrea să-ți mai scriu versuri

Dar simt că nu se prinde

Nici toamna pe sfârșite

Și nici plecarea ta

Nu mai mi-adună gândul

Ce-atât te urmărea

Când mai speram că visul

Utopic, dar mirific

Sub pleoapele închise

În brațe te-aștepta.

În van mai închid ochii

Nimic nu se perindă

În față-i doar pustiul

Lăsat de urma ta

De ce-ai plecat iubit-o?!

Nimic n-o prevedea

Eu chiar trăiam misterul

A ce nu se-ntâmplase

A ce-aș fi vrut din suflet

Să fie vrerea ta.

Și toamna asta, Doamne!

La ce păstrează frunza

De-un verde de smarald?!

Sau vrea, poate, s-alunge

Tristețea-mi creatoare

Ce mi-a dictat și versul
Și visul altădat?
Și-atunci?!
Aștept să cadă frunza
De-un galben auriu
S-alerg spre cimitirul
Într-un amurg târziu
Să calc covorul moale
Și să pândesc momentul
Atât de așteptat
Atunci când știu că scrisul
Se-așterne-nvolburat...

2 octombrie 2014

Mai sunt...

Mai sunt și zile-n care
Ce-i cenușiu dispare
În roșu purpuriu
Când plin de împăcare
Privind departe-n zare
Văd astrul încă viu
Apusul se încinge
Precum privirea mea

Apoi încet se stinge
Chiar dacă-l rog să stea
Pornesc spre el în goană
Să-l prind mai înc-odat
De ce dispare roșul
De cenușiu scaldat?!
Eu am crezut că rozul
Ce ieri a coborât
Pe-a sufletu-mi tenebră
Va mai rămâne-un pic.
Și m-am întors din cale
S-aștept un răsărit
Dar m-am trezit în golul
De tine părăsit.
Când am săltat din pleoape
Și te-am zărit sclipind
Am părăsit temerea
Căci nu s-a-adeverit...

3 octombrie 2014

La mâine...

La mâine nu mă pot gândi
Nici nu pot ști cam cum el este
Pământu-i tot ce-am cunoscut
Cu ce va fi, e doar poveste.

Nu-i lamentare, nici regret
Cum să regreti întreg trecutul?!
Cu toți avem ceva de spus
Pământu-ntreg ne-a fost avutul.

Când mă gândesc la cum am fost
La visele învolburate
La utopii ce m-au hrănit
La slalomul printre păcate
Cum să mă-mpac cu ce nu știu
Cu-o lume de noi inventată?!
Să las atâtea ne-mpliniri
Ce mai așteaptă o etapă?!

Nu, nu!, nu-n mâine mă-ntrevăd
Destul că nu știm începutul
Neant a fost, neant va fi
Susțin, pământul ni-e avutul...

4 octombrie 2014

Nicicum nu-i bine!...

Nu e bine nici cu versul
Nici politică de fac
Am simțit-o nu o dată
Dar continui, mă complac.

Chiar așa, sentimentalul
Mă împinge, în plin risc
Să declar ce nu se spune
Să mă cațăr sus, pe pisc.

Să arăt cât de mult sufăr
De iubire de-s respins
Să nu văd cum tulbur ape
Chiar de părul meu e nins.

Da, respins dacă-i pe bune
Nu la-ndemnul unor inși
Ce nu au nimic cu harul
Poeziei unor prinși.

E un har ce prinde-n mreje
Suflete de visători
Cu utopice speranțe
Demne de nevăzători.

Doar că harul ăst-aprinde
Pe al simțului abis
Sentimente-nflăcărate
Despre care nu s-a scris.

Și atunci?!, de ce se bagă
Într-o lume de ciudați?!
Lumea lor, închipuirea
E c-acelor apucați.

Dar am spus-o, parcă-n față
Eu mai am ceva, nu har
Urmăresc din zbor politici
Cu actori ce n-au habar.

Unii sunt ca Patapievici
Scriu scornind c-au fost ce nu-s
Alți, ca Pleșu, ca și Gabi
Sus pe Bistrița, în sus.

Unii-și spun că sunt maștri
Uită ce înseamnă fum
Când mai joacă Beliganul
Ei cu neamțul, hop la drum.

Și desfid a noastră vrere
Neamțu-i, neamț, nu e român

Carol n-a fost ca și ăsta?!
Tot creștin e, nu-i păgân!

Gospodar ca ăsta nu e
Pe al Daciei tărâm
El ar da chiar România
La dineu, pe un tacâm.

Dar ce uită-al nostru Werner
Că și noi știm a fura
Și că-n jocul ăsta frate
Pentru Udrea va pleca.

Bătălia va fi aspră
Cu-n Traian iubit prin Vest
Va susține sus și tare
Că în fond e cel mai "best" ...
Și atunci n-ar fi mai bine
Să mă las de ce-am spus sus?
Nu, tu, versuri îndulcite
Nu, politici ce-au apus...

Să ne-ntoarcem l-ale noastre
Eu, la anii ce i-am strâns
Ei, la vechile metehne
În politică, la plâns...

5 octombrie 2014

Toamnă cenușie...

Toamnă cenușie
Spune-mi unde-or fi
Galbenul și roșul
Cu-al lor iz fatal
Să atac cu versul
Fără-a fi banal
Inima de piatră
Ce m-a subjugat
Chipu-i fără seamăn
Glasu-i de cristal
Mersu-i de felină
De pe-un mal astral
Ce-a rămas în urmă
Printre amintiri
Unde-un Dor de Ducă
M-a făcut să fiu
Blond fără măsură
Printre negri vii
Unde o metisă
Mi-a strigat "Revii!"
Uitând că-i din stâncă
Cum a vrut a fi
Când seara la lună
Mi-a spus printre alte

”Nu, nu te pripiti!”
Cu gândul acolo
Aș vrea să fiu trist
Dar unde e frunza
Cu ten auriu
Să smulgă din suflet
Ce zace-ncă viu
Să pot chiar să plâng
Înotând în pustiu...

Dar glasul cu-acel ”Să revii!”
Răsună șoptindu-mi
”Ce-ai fost, n-ai să fii...”

6 octombrie 2014

Nu regreta...

Nu regreta ziua de ieri
Nu-n plâns găsi-vei amintirea
Ce-a fost, a fost, nu va mai fi
Cel mult gusta-vei amăgirea.

Erai mai altfel decât ești
Să nu uiți anii ce trecură
Pe-atunci erai un blond pletos
Ce scrii, tu, azi, e doar lectură.

Amestec din ce-ai fost, ce ești
Un "Amalgam" ai spus că este
S-ascunzi tristețe-ai scris "Postum..."
Și s-a iscat,...ce mai poveste!
Ziua de mâine-i în program
Apar "Antume-ntr-un final..."
Dar gându-ți zboară la ce-a fost
Iar scrisu-ți sună cam banal.

Și rupi, cum ai făcut demult
Ce-aveai de spus spunea în față
Erai ciudat, erai credul
Ce dăruiai era pe viață.

Un singur drum mi-a mai rămas
În proză-i ultima-ncercare
Versul mi-a fost de-adolescent
Iar proza-am scris-o-n disperare...

8 octombrie 2014

Mă plimb...

Mă plimb prin ce-a fost viața mea
De la copil la senectute
Vreau să aleg doar pagini dragi
Pe cele rele, la pierdute.

Nu-ntotdeauna reușesc
Nu-i internet cu-o deletare
Le arhivez, n-am ce să fac
Să zacă rău-n așteptare.

Viața frumoasă m-a-nsoțit
Chiar și în clipele "fatale"
De mă certau când eram mic
Citeam pe fețele lor jale.
Vacanțele pe la bunici
Ce să mai spun?! O nebunie!
Doi cai, adevărați, și-un bici
Și colțunași, după-o prostie.

Era pedeapsa cea mai grea
Făcea bunica, chiar și-n noapte
Lingeam smântâna ce curgea
Și ascultam ale lor șoapte.

Dar am crescut și-am așteptat
Să fiu și eu parte din "lume"
N-a fost chiar simplu, pe cuvânt
Adolescenții-s sclavi unor cutume.

M-au pus să-i spun că o iubesc
Era drăguță, rea de gură
Toți se-mbulzeau în jurul ei
S-o plimbe doar o tură.

Ce-a fost, a fost, căci m-a plesnit
Speriat, eu am sărit cu gura
Am strâns-o, sărutat cu foc
Da-n ochii ei am citit ura.

Normal, am fost aplaudat
Ea a fugit în lacrimi
Eu după ea, ca un smintit
Nu prea știind nimic de patimi.

Și Doamne!, cât am pățimit
Umblând s-o îmbunez oleacă
Ea s-a oprit și m-a plesnit
"Iubirea ca să-ți treacă".

Spun sincer, chiar n-am mai putut
Și-am prins-o după umeri

Ne-am sărutat, cât a durat?
Cum mai puteai să numeri.

Eram erou, eram înalt
Cu-amici ștregari tot dând din coate
De-atunci, crescând, am învățat
Că-n viață orișice se poate.

Adolescența-a fost un vis
Cu sport, cu fete, cu de toate
Frumos a fost când am intrat
La Poli fără-a da din coate.

Și uite, altceva frumos
Pe-o bancă răsfoind notițe

Un chip de înger travestit
Ce mi-a dus gândul la fetițe.

Și-am spus o vorbă lui Orest
"Ce zici?, mă bag?", vorbă curentă
"E-o încuiată, pentru tine-un vis
Încearcă să o faci atentă..."

"Am mai pățit-o eu cândva
Nu mă lua cu tonu-ți hâtru
De data asta-i altceva
Nu vreau s-o-ncurc să fie teatru."

Nu, n-a fost teatru, pot s-o jur
Nici vorbe nu găseam a-i spune
Eu până-n noapate o-nsoțeam
Prin parcuri, se-ntâmpla să tune.

Nu, nu-i metaforă ce-am spus
În parc, la Rigoletto se-ntâmplase
Cu Goangă și Bădescu la un loc
Nu am convins-o-n brațe să se lase.

Ploua, tuna, cvartetul era-n floare
Apa curgea pe noi fără zăbavă
N-aveam ce face, ne-am apropiat
Și-am sărutat imaginea ei gravă.

Cu ce reproș ea m-a privit
Când la un fulger m-a privit în față
Atunci în sine am zâmbit
Și-am înțeles că ne-am legat pe viață.

Și a urmat frumosul cel matur
Și câte alte și mai câte
Dar mi-am propus să uit pe loc
Din unele ce-au fost "urâte".

Doar n-am să mă apuc să scormonesc
Arhivele cu știri pierdute!

Frumosul meu a fost frumos
Cu restul, mă confrunt doar pe tăcute...

8 octombrie 2014

Tristețea clipei...

Tristețea clipei ce-a trecut
Prezentă este încă
Ea prin amploare a-ntrecut
Durata ei de stâncă.

Când spui o clipă, spune tot
E-o clipă pământeană
Ea se ascunde și nu pot
S-o smulg, nu-i buruiană.

Se-ntinde peste zile, nopți
Și numeri lunile, chiar anii
Și-oricât ai vrea să uiți, nu poți
Zadarnice strădanii.

Și cauți, și încerci mereu
O nouă clipă-n viață
Și noaptea când e și mai greu
Ți-e sufletul de gheață.

Căci n-ai un gând să-l încălzești
Prea lung e labirintul
Clipa aleargă, n-o găsești
Să-i domolești avântul.

Iar timpul trece nemilos
Chiar de-l măsoară în clipe
Și-mbătrânești fără folos
Și-aștepti să prinzi aripe...

9 octombrie 2014

Durerea vorbelor...

Durerea vorbelor scăpate
În graba unor lămuriri
Poate stârni furtuni ce lasă
Urme adânci în amintiri.

În amintiri ce vor rămâne
Când vei privi ziua de ieri
Când întrebând, răspunsul fi-va
Ce nu poți ști, de ce să ceri?!

E-o logică-n acele vorbe?!
O răzbunare fără rost?!
Căci par fi spuse într-o doară
Făr-al gândirii adăpost.
Dar ce faci când la supărare
Gândirea e-un copil orfan?
Accepti și vorbe aruncate
Din umeri dând, c-ar fi în van?!

Depinde de la ce pornirăți
Ați fost prieteni, sau, un pic?
Din ce-am crezut că a fost mare
Se pare că n-a fost nimic.

Atunci e clar cine-i de vină
Ești tu, naivul păcălit
Căci n-ai văzut hramul ce-l poartă
Așa-i când omul e pripit...

12 octombrie 2014

Derută, sau decepție?...

Alt titlu, sincer, n-am găsit
Să fie vârsta-naintată?!
În lumea leată cu-a mea fată
Sunt ca străinul rătăcit.

Mai sunt câțiva ce cred că sunt
Mânat de amintiri, de vise
Că nu-nțeleg c-au fost prescrise
Că pentru ei sunt un cărunt.

Oi fi la păr și nu-mi stă rău
Căci sufletul și mintea-s treze
Mă-ncumet sus, pe metereze
Să-L chem la noi pe Dumnezeu.
Că nu e dreptul meu s-o fac
Nu m-au văzut făcând o cruce
Dar Crucea mea cine o duce?
Eu din pruncie-o duc și tac.

Că am și calde amintiri
Sau vise încă ne-mplinite
Chiar dacă sunt răstălmăcite
Nu-nseamnă că-s doar amăgiri.

De-acolo-am tras seva în mers
Cu pași mărunți pe-aceste plaiuri
Și-am construit a mele Raiuri
Ce zac în suflet, nu-s de șters.

Că îndrăznesc să privesc sus
Că-mi ridic pleoapele spre soare
Că-n ochii mei văd doar splendoare
Că-mi place viața, am mai spus...

15 octombrie 2014

Din ciclul "Antume-ntr-un final"
Mai și glumește omul, nu?...

Mi-ai spus...

Mi-ai spus să nu mai scriu în vânt
Să m-adresez, cui vreau, pe față

Să știe "ea", să știu și eu
Doar n-ai să-mi spui că-ți este greu
Să fii exemplu, o povață.

Povață cui?, m-am întrebat

Surprins de-aşa curiozitate
Vrei să strig tare cine-i "ea"?!
Nu sunt convins că i-ar plăcea
Să etalez o noutate.

Nu pare că sunt chiar în vânt
Aşa cum scrii, cin' să se simtă?
Nu sunt naivă, cred c-o ştii
Cu mine sincer poţi să fii
Şi să nu-mi spui că e vreo sfântă.

Pe-acest pământ nimic nu-i sfânt
Cum poate fi o pământeană?!

Deci recunoşti, nu e doar vis
Reţine, chiar acum ai zis
Să fie oare-o africană?
Căci de nu-i sfântă,-i pe pământ
Precum femeile, de-o teapă
Doar le-am văzut cum ele sunt
Cu mlădieri, n-au păr cărunţ
Ci doar priviri care înţeapă.

Ei, asta-i bună, chiar de-i vis
Pot să m-opresc mult mai aproape
Nu-i dor de ducă, sunt şi-aici
Şi-oricât ai vrea, nu poţi să zici
Că nu pătrund chiar şi sub pleoape.

Ei, vezi, aici am vrut s-ajung
N-o mai lua pe ocolite
Măcar pe vreuna o cunosc?
Chiar, aş păutea s-o recunosc?
Să nu-mi răspunzi pe negândite!
Am și eu dreptul să nu mor
De o meteahnă feminină
Ca-n cercetare-un curios
Nu se oprește, nu-i sfios
Curiozitatea îl animă...

16 octombrie 2014

Cea Mică...

Maria cea Mică, așa am să-ți spun
Nu mai am timp să văd cum mai crești
Cu ochi-ți privind parcă-ascuți din povești povești

Păstra-voi imagini în ultimul drum
Cu tine în brațe-o bunică zâmbind
Cu ochi ce trădează-a iubirii parfum
Cu-n gând spre Fecioară, încet murmurând

”Ai grijă Prea Sfântă, de unicul prunc
S-o văd pe Maria, cum crește rîzînd
Cum face năzbătii, cum noi toți iertînd
Cum viața-i se umple cu numele-Ți Sfînt
Fecioară și Mamă-ntre Cer și Pămînt...”

17 octombrie 2014

Între Cer și Pămînt

Între Cer și Pămînt
E un drum de-ntrebări
La a căror răspuns
Îl găsești doar în Cer
De-unde nu se-aud voci
De prieteni plecați
Căci în lumea de-Apoi
Noi suntem cei uitați
Ce prieteni, ce frați!
Nici în vis nu apar
Să ne facă mai clar
Cum e cu acest drum
Cu tichetul ”one way”?
Chiar de nu ne-o plăcea

Să n-avem un cuvânt
Să ne-ntoarcem de-om vrea
Colo jos, pe Pământ?!
Unde-i plin de minuni
Ce cu ochi le vedem
Unde visuri se nasc
Chiar de sunt utopii
Unde vrem să uităm
Chiar eșecuri, doar știm
Că nu-orice prevedem
Unde iar o pornim
Căci nimic nu-nvățăm
Și-nspre culmi de argint
Visuri noi înălțăm
Făr' să vrem să zburăm...

18 octombrie 2014

Ce-ar putea?!...

Ce-ar putea să m-atragă
Când atâte-am văzut?!
Dus de dorul de ducă
Pe-unde nici n-am crezut
Am simțit cât de-ntinsă

E planeta Pământ
Cât de plină-i de farmec
Un imens zăcământ
Care darnic ți-arată
Lucruri ce n-ai visat
În culori curcubee
Ce din Cer au plecat
Și apoi, varietatea
Nu sunt două la fel
Chit că-s țări, sau orașe
Sau păduri, câmpii verzi
Ape repezi, sau lacuri
Sau un munte pleșuv
Ce sfidează căldura
Unui Ecuator
Unde triburi uitate
De războinici pletoși
Se adună în cete
Să se-ncingă în joc
Sau o listă cu locuri
Unde-s altfel de flori
Unde vezi animale
Fioroase, sorbind
Cu gazele fragile
Apa dulce ce-aduce
A-nfrățire pe loc
Multe sunt încă-ascunse
Ce puțin am umblat!

Ce-au lăsat vechi popoare
În vestigii ce zac
Ascunzând printre pietre
Explicații ce tac
Dar oceanele lumii
Mângâind ce-i pământ
Cu o dragoste mare
Pentru ce este Sfânt?
Căci Pământul nu-i piatră
E lăcaș pentru om
Unde-și face el vatră
Și un Dom, pentru Domn
Ce-ar putea să m-atragă?!
Infinitul din Om
Căci și El face parte
Din acest Babilon...

18 octombrie 2014

Când aud...

Când aud de durere
De-orice fel fie ea
Uit de mine, de tine
Căci în jur ce se-ntâmplă

Îmi arată că lumea
E mai mult decât rea.

Lumea, ca lume
Cea umană, din "noi"
De făpturi ce nu văd
Ce se-ntâmplă-mprejur
Căci se-ntâmplă la "voi"
Unde sunt și nevoi...

Doar atunci când simțim
Că dureri ne-au ajuns
De-orice fel, am mai spus
Noi privim împrejur
Și nu ținem ascuns
Ce dureri ne-au pătruns.

Atunci știm ce nu-i drept
Și-acuzăm un sistem
Pe un plan zis global
Semnalând că nu-i drept
Și că pare-un blestem
Ca și noi să avem.

Dar uităm c-avem frați
Și surori, chiar și veri
Pe-unde-au tot jefuit
Cei ce azi sunt OK

Că de rău n-au păreri
C-au putut strânge-averi.

Prin Muzeele Mari
Ale lumii comori
Le-admirăm încântați
Dar uităm de-unde vin
Din milenii, sudori
Ce trezesc și-azi fiori...

21 octombrie 2014

Toamnă tristă

Că spectacolul de aur
Ce-l dau frunzele-n cădere
Este sursa ce mă-mpinge
La visare, am mai spus-o
Căci tristețea ce mă-ncinge
E-o tristețe creatoare
De iubire disperată

De-o utopică visare
La ce-n jurul meu se-arată
Chit că-i soare, chit că-i umbră
Într-un joc de-a du-te, vino
Luminând sau ascunzându-ți
Chipul tău, iubită fată.

Și-atunci văd un chip de zână
Și-aleg vorbe-nflăcărate
Și-aștept zâmbetu-ți s-arate
Un răspuns la-a mea chemare
Iar de-ntârzie simt lacrimi
Care sufletul 'l-îneacă
Și o iau din nou cu vorba
Și mă leg de chipu-ți gingaș
De privirea-ți însetată
De-al tău mers plutind pe ape
Ce mă cheamă, mă îndeamnă
Să întind brațu a chemare
Să-mi răspunzi ca altădată.

Dar cu ce se-ntâmplă-afară
Când în pom frunza-i tot verde
Când nici vântul nu o smulge
Și nici ploaia n-o stârnește
Cum să guști acea tristețe
Care naște-a mea visare
Ce de dragoste-mi vorbește

Unde ruginiul toamnei
Chiar în suflet poposește
Și-n culori de curcubeie
Labirintu-l luminează
Și privirea mi-o stârnește
Înspre ce n-a fost vreodată...

23 octombrie 2014

Azi mă-ntreb...

Azi mă-ntreb, ce mai am?!
Ce cusur am aflat
La ce-n jur mă apasă?
Că am fost cusurgiu
Că mai sunt, hai c-o știu
Dară azi, chiar așa
Cine, ce-a mai făcut
De m-a-ntors la ce-am fost
Să nu-mi placă nimic
Și să spun că nu-mi pasă?
Chiar să fie vreo Ea?
Poate vreuna din Ele?!
Parcă m-am lecuit
De citit printre Stele!?
Mi-am tot spus că-s la fel

Că-s sătul de belele
Sunt destule-ale mele
Să mă simt surghiunit!
Dar se pare că-n fapt
Totu-i spus la beție
Cea ce-apare-ntr-un vis
Chiar utopic să fie
Când devii dependent
Doar de una din Ele
Și te-ntorci de pe-un drum
Ce-a fost cel de pe urmă
Și o iei, ca noi toți
Mulți ne iau de ne-toți
Chiar de și-Ele aleg
Doar pe unul din Turmă...

28 octombrie 2014

Toamna...

Toamna nici n-a început
Să-mi stârnească scrisul
Și spășită mi-a furat
Bucuria, visul
Ploaia, vântul s-au pornit

Zăpada, ici-colo
Și-au smuls frunza, verde crud
Așternând cât-colo
Un covor murdar și trist
Ce-mi stă la picioare
Unde-i aurul ce-mi da
În suflet ardoare?!
Cum să scriu povești de-amor
Cu gândul la tine?!
Eu de dragoste vorbesc
Doar când fierbe-n mine
Când un galben-auriu
De-a toamnei culoare
Pârjolește-al meu gând
Cu a sa splendoare
Du-te ploaie, du-te vânt
Zăpada să plece!
Dați-mi toamna înapoi
Scrisu-mi să nu sece...

24 octombrie 2014

Ciudații

Ciudații ce sălășluiesc în noi
Ne-apropie și-apoi ne-aruncă
Care-ncotro, pe-orbite noi
Nu-n tandem, nu în doi
Plasând regrete-n spații noi
Unde doar timpu-alunecă
Nestingherit pe unde.

Aici, pe noile orbite
Se-nvârt privindu-se mirați
De la distanță
Își fac și câte-un semn discret
Ca o chemare
Precum un vis utopic
De pe Tera.

Mai mult, se-ntreabă chiar
Dac-au ajuns pe-orbite diferite
La ce-a servit lansarea?!
Puteau rămâne și acolo
Departe, dar aproape laolaltă
Uniți prin har și nu, politici
Legați ca-n tandem, câteodată...

29 octombrie 2014

Obsesia nemulțumirii...

Că-s cusurgiu, nemulțumit
O știi și eu, o știi și tu
Să fie chiar un fel de-a fi?!
Să fie-un modus de-a trăi?!
Impus de anii ce-am trăit
De câte-n fapt am suferit
De multe-n care am greșit
De cât de-ușor am cucerit
De lumea care m-a vrăjit
Ce pe Pământ am întâlnit
De visul ce m-a îndârjit
Chiar de utopic încolțit
Dar niciodată obosit
Făcând abstracție de sfârșit
Iubind noțiunea Infinit
Și-un dor de ducă însușit
De mic copil asimilat
De l-al meu unchi cam apucat
De-ale lui basme fermecat
Și vorba lui "n-a fost a fi"
Spre-a o lua de la-nceput
Visând la ce n-am mai văzut
Uitând eșecul, ca făcut...

Să fie tot ce-am etalat
Motiv de-al meu nemulțumit?!
Sau sunt așa cum m-am născut
Cu ce-un Destin, m-a pricopsit?!...

1 noiembrie 2014

It's time...

Că vine-un timp pentru plecare
Nu-i noutate, toți o știm
E-un "Dor de Ducă" la final
C-un drum mai lung, fără-amânare.

Cum c-a muri nu-i ceva nou
Ce bine-a spus-o-n vers Serghei
Dar hâtru-a mai adăugat
Nici c-a trăi nu e mai nou.
O definiție-n dilemă
Ar spune-o cei ce-ar sta pe loc
Dar când ești sclav al dorului de ducă
Plecarea nu e chiar problemă.

Și-atunci începi ceva firesc
Și dai delite pe ce-i de șters
Dar simți un gol ștergând trecutul
Plin de frumosul pământesc.

Și-ncepi să tragi de timp, blazat
Iar pe Esenin îl așezi în rafturi
Pe vremea lui o fi fost modă
Acum îți pare deplasat...

Și-ncep să mă gândesc pripit
Dar nu spre-un infinit necunoscut
Spre-un țărm de apă nesfârșită
Pe-acest Pământ, ce-tâta l-am iubit !

5 noiembrie 2014

Am cântat...

Am cântat prietenia
Cu-a ei iz de infinit
Am legat-o de iubire
Ca de-o soră cu sfârșit
Că prietenia-i sfântă
Am și scris pe-un pedestal

Dar tot repetând ideea
Am simțit un gust banal
Drept, nu așteptam doar vorbe
Eu chiar o și practicam
Da-n răspunsurile multe
Recunosc, mă-mpiedicam
Mă luau drept o relicvă
Vremi pierdute-o aminteau
Mi se cam spunea în față
Dar părerea-mi, asmuțeau
Și mi-am spus la întristare
Că-s intrus în lumea lor
Că-n a mea interpretare
De ce-am fost, mi-e tare dor...

8 noiembrie 2014

Azi sunt trist...

Azi sunt trist, pe bune
Ce s-o fi-ntâmplat?!
Vreuna din corăbii
S-o fi înecat?!
Știu c-așa se spune
Când te uiți pierdut

Dar eu cat în suflet
Și-mi răspunde mut.
Nu mă-ntreb retoric
Chiar aștept răspuns
Sufletu-mi scâncește
De un dor străpuns.
Dor de ce, de cine?
Cineva mai drag?!
Se îneacă-n lacrimi
Se aude vag.
Nu, n-o scot la capăt
Ăsta nu-i răspuns
Și m-ascund sub pleoape
De tristeți pătruns.
Ce o fi acolo
De nu mă-nțeleg?!
Din așa tăcere
N-am ce să dezleg...

9 noiembrie 2014

Trecutele iubiri...

Trecutele iubiri
Trecute, nu tăcute
Răsună și-azi în pieptul meu
De nimenea știute.
Sunt zile-n care
Aud șoaptele stinse
Se laudă cu-a lor amor
Din amintiri nestinse.
Dar parcă n-o spun cum a fost
Orgoliu-n fiecare
E un remember nechemat
De cel în disputare.
Căci știu și singur cum a fost
Și mustăcesc în șagă
Ba chiar încep să mă-ndoiesc
De amintirea-mi vagă...

9 noiembrie 2014

Surpriza...

Surpriza vine tocmai când
Mă lăudam că sunt în formă
Dar mingea s-a oprit în bară
Iar golul nu s-a-nscris în normă
Făcusem planuri să ajung
Să stăpânesc chiar a mea soartă
Și i-am promis să-i fiu toiag
Să n-o las singură s-adoarmă
Și-am fost convins că știu ce spun
Că vorba-i literă de lege
Dar când se-ntâmplă să bravezi
Nu are cine să dezlege
Și panica pătrunde în pridvor
Și bate insistent la ușă
Iar vorbele-și pierd rostul lor
Și eu rămân tăcut, pe tușă

11 noiembrie 2014

Nu vă mirați...

Nu vă mirați că tot mai scriu
V-am spus că-s terminat, se pare
Am fost un sclav, de când mă știu
Al scrisului, și azi mă doare
Și-o fac, se pare, din impuls
Precum fac sclavii lăsați liberi
Încerc, dar nu pot de-alții să fiu smuls
Din ce-a fost har dat celor tineri
Că sunt, dar nu mă simt bătrân
E vina celor ce m-ascultă
Căci ei mă fac să tot amân
Această stare-atât de-ocultă...

13 noiembrie 2014

Iar sunt prins...

Iar sunt prins de-un dor nespus
De-a mea libertate
De-a păstra în mine-ascuns
Crezul de dreptate
Colo-n suflet stea tăcut
Nimeni să nu știe

Căci scăpat printre scaieți
Din zbor cade-n vrie
Și scaieți-l încolțesc
Să strivească focul
Cât a stat crezu-mi ascuns
Și-a păstrat norocul
De-a fi singur cu-al său păs
Mocnind pe tăcute
Colo-n suflet întristat
Visând neștiute
Da, am spus că-mi este dor
De-a mea libertate
De a păstra de lume-ascuns
Tot ce-n suflet bate...

14 noiembrie 2014

Tristă Duminică...

Tristă Duminică
ne-așteaptă pe toți
Frați și prieteni
ne-om bate
Și-unii și alții
de "ură" împinși

Vor scrie-un cuvânt
"libertate!"
Ca-n sport invocând
greșeli de-arbitraj
Vor curge injurii
de toate
Și noaptea-n nesomn
vor face alt plan
de luptă cu-așa
"nedreptate"
Și-un nou ciclu
porni-va la drum
Revanșele-s mult
căutate
Iar chibiți isteți
Mai ieri chiar huliți
Ca Phoenix vor ști
a renaște...

15 noiembrie 2014

Chiar dacă...

Chiar dacă orizontu-mi s-a oprit
Căci pași-mi nu mai vor să meargă
Eu nu disper că totul s-a sfârșit
Având în spate-a mea cometă dragă.

Și ea odat' cu mine s-a oprit
Și-așteaptă s-o privesc prin suflet
Acolo unde-n taină ea s-a cuibărit
Păstrând cu sine un trecut, și-un urlet.

O constelație, aș spune-ntr-un cuvânt
De stele ce m-au fermecat odată
Lucind sprintar ca-n pomul de Crăciun
În care toate farmecă, nu doar o fată.

Sunt amintiri ce-n viață-mi au fost stele
Și-oricât de vagă-i strălucirea lor
Ele-mi îndreaptă gândul înspre ele
Iar eu zâmbesc, la gândul c-am să mor.

Da, orizontul static nu-i sfârșitul
E doar o nouă stare-n felul său
Coadă cometei e avutul
Ce-nchide-n ea tot dorul meu...

15 noiembrie 2014

Vreau...

Vreau să sting tristețea
Ce m-a copleșit
Să zâmbesc la soare
Dar nu-i de găsit

Stă mai sus de nouri
Pare supărat
Prea mahmur mi-e chipul
Sufletu-i uscat

Nu prea înțelege
Nici nu-i de-nțeles
Stă ascuns și-așteaptă
Din impas să ies

Ce te-apucă frate?!
Parcă îl aud
Să-i răspund nu-mi vine
Și rămân tăcut

Știe el ce-nseamnă
Visul spulberat?!
N-a fost utopie
Vis adevărat

Vis de toamnă tristă
Noaptea l-a țesut
Cuibărit în suflet
Ziua s-a pierdut

Cum să-i mai dai viață
Beznă-i în priviri
Nu mai văd nici chipul
Tristei amăgiri...

17 noiembrie 2014